

דיבור בין תפילין של יד לתפילין של ראש

שולחן ערוך סימן כה

שולחן ערוך סימן כה סעיף ט-

"אָסוּר לְהַפְסִיק בְּדַבּוּר בֵּין תְּפִלָּה שֶׁל יָד לְתְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ, וְאִם הַפְסִיק מִבְּרַךְ עַל שֶׁל רֹאשׁ עַל מְצוֹת תְּפִלִּין :

הגה: וּלְדִידוֹן דְּנוֹהֲגִין לְבָרַךְ ב' בְּרָכוֹת אַף אִם לֹא הַפְסִיק צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְבָרַךְ עַל שֶׁל רֹאשׁ לְהַנִּיחַ וְגַם עַל מְצוֹת

אסור לדבר בין הנחת
תפילין של יד להנחת
תפילין של ראש.

אם הפסיק בדיבור-

רמ"א-א - אשכנזים
יברך על תפילין של ראש
גם "להניח תפילין" וגם
"על מצוות תפילין"

שו"ע - ספרדים
יברך על תפילין של ראש
"על מצוות תפילין"

משנה ברורה

ס"ק - כח-

- אסור להפסיק אפילו בדיבור של מצווה
- גם במקרה שמניח תפילין בלי ברכה (כגון מי שמניח בחול המועד או תפילין של רבנו ת"ם) – אסור להם להפסיק בדיבור

טעם האיסור-

משנ"ב ס"ק כח

- גורם ברכה שאינה צריכה- גורם לעצמו להוסיף ברכה שלא היה צריך לברכה מלכתחילה.

- נאמר "והיו לך לאות על ירך ולזכרון בין עיניך"- "והיו"- בהווייה אחת.- המצווה היא מצווה אחת שלימה.

גמרא מסכת סוטה (מד:) וגמרא מסכת מנחות (לו.)
"הסח בין תפילה לתפילה, עבירה היא בידו.

מה מברכים?

רמ"א - אשכנזים
יברך על תפילין של ראש
גם "להניח תפילין" וגם
"על מצוות תפילין"

שו"ע - ספרדים
יברך על תפילין של ראש
"על מצוות תפילין"

משנ"ב ס"ק לא
כל תקנת הברכות על מצוות תפילין היא שתי ברכות,
ברכת להניח על ההנחה, וברכת על מצוות שהיא גמר
המצווה. ולכן אם דיבר = הסיח דעתו - צריך לחזור
ולברך שוב את שתי הברכות.

משנ"ב ס"ק לב
כשמברך שוב "להניח" צריך למשמש בתפילין של יד
ונראה כאילו הניח שוב תפילין של יד.
ואם בירך בלא משמוש - ימשמש אחרי הברכה.

מה נהגתם לומר?

משנה ברורה

ס"ק - כט-

- אסור להפסיק אפילו בלשון הקודש
- לכתחילה אסור להפסיק אפילו בשתיקה ארוכה מדי כשהיא לא לצורך (אפילו שלא הסיח דעתו)
- לכתחילה צריך להיזהר מרמיזה בעיניים ובאצבעות.

נישוק תפילין של ראש קודם ההנחה-

דעת השל"ה - אסור לנשק תפילין של ראש קודם ההנחה מפני כהפסק.

שולחן ערוך סימן כה סעיף י-

"אם סח לצרך תפלין אינו חוזר ומברך, אם שמע קדיש או קדישה בין תפלה של יד לתפלה של ראש לא יפסיק לענות עמיהם, אלא שותק ושומע ומכין למה שאומרים"

"שותק ושומע"

מחלוקת האם השתיקה נחשבת הפסקה-

הרשב"א- אם שתק בשביל לצאת ידי חובה זה נחשב כאילו ענה אז

כאילו ממש דיבור- זה הפסק.

התוספות- אין זה נחשב כדיבור ממש וכך נוהגים להלכה (זה כמו ממי

שמפסיק בשמונה עשרה כשהחזן מגיע לקדושה ששותק ויוצא ידי חובה).

משנה ברורה

ס"ק- לג-

- גם אם דיבר בין ברכת להניח ובין הנחת תפילין של יד אם זה לצורך התפילין אינו חוזר ומברך.

ס"ק- לד-

- לכתחילה אסור להפסיק בדיבור גם בדברים שהם לצורך התפילין.

ס"ק- לה-

- במקרה שחיברו מברך בשבילו ומוציא אותו ידי חובה גם אסור לענות אמן.

ס"ק- לו-

- אם הפסיק וענה "אמן יהא שמיה רבה" או "קדושה, או "ברכו" או "אמן" על ברכה- **חוזר ומברך**.

- במקרים שמברך בכל מקרה בלי ברכה (חול המועד, תפילין של רבנו ת"ם) – ניתן להקל להפסיק ולענות אמן וברכו.

א'ו'נ

דיבר בין תפילין של יד לתפילין של ראש-
עבירה בידו.
הדין-

אשכנזים - (רבנו תם, רמ"א)

ספרדים (רמב"ם, שולחן ערוך)

דיבר

לא דיבר

מברך ברכה אחת
על של יד
"להניח" ושתי
ברכות על של
ראש "להניח"
ו"על מצוות".

מברך ברכה אחת
על של יד "להניח"
וברכה נוספת על
של ראש "על
מצוות"

ראוי למשמש
בתפילין של יד
לאחר ברכת
"להניח"

דיבר

לא דיבר

מברך ברכה
אחת של יד
"להניח"
ואחת על של
ראש "על
מצוות"

מברך
ברכה
אחת
"להניח"
על תפילין
של יד

מהו ההפסק האסור בין תפילין של יד לתפילין של ראש

מענה לדברים
שבקדושה

אסור לענות - אם ענה בטעות ממשיך כרגיל

שהייה

לכתחילה אין לשהות שלא לצורך

פעולות אחרות

רמיזה בעיניים או באצבעות - יש להזהר לכתחילה

דיבור

אפילו אחת